

מסכת חורין

פרק הכל שוחטין

ב-א מתניתין:

ומשנינן: אמר ליה, תמה רב אחא בריה דרבא לרב אשי: וכי וכל היכא דנקט התנא לשון "הכל" לישנא דלכתחילה הוא, עד שאין אפשרות אחרת להעמיד את ביאור משנתנו שבא התנא לחדש ששחיטתן של אלו המתרבים מ"כל" היא רק בדיעבד!?

אלא מעתה, הא דשנינו בתחילת מסכת תמורה: הכל ממירין [אם הביאו בהמת חולין והעמידוה ליד קרבן, ואמרו: זו תהיה תמורת זו — מתקדשת בהמת החולין בקדושת הקרבן, והרי היא "קרבן תמורה"], אחד האנשים ואחד הנשים. האם הכא נמי נפרש שהלישנא "הכל ממירין" — לישנא דלכתחילה הוא?!

והרי דבר זה לא יתכן לאומרו, כי, והא כתיב "לא יחליפנו ולא ימיר אותו טוב ברע או רע בטוב"?

אלא, מוכח, שהלשון "הכל" יכול להיות גם לישנא של דיעבד, ואם כן, אפשר גם להסביר שכונת התנא במשנתנו היא לומר שכל אותם שהתרכבו לשחיטה — שחיטתן כשרה רק בדיעבד.

אמר ליה רב אשי: התם, ב"הכל ממירין",

הכל שוחטין, ושחיטתן כשרה⁽¹⁾ — חורין מחרש שוטה וקטן, שאינם ראויים לשחוט, שמא יקלקלו את שחיטתן.

וכולן [וכפי שיבואר בגמרא מי הם "כולם"] ששחטו, ואחרים רואים אותן שהם שוחטים כהוגן, שחיטתן כשרה.

גמרא:

שנינו במשנה: הכל שוחטין.

ודנה הגמרא: מכך שנקט תנא דמתניתין בתחילת דבריו "הכל שוחטין", משמע שכוונתו לרבות בכך את כל אלו שנכללו ב"הכל" [כגון טמא, או מומר או כותי, כפי שיתבאר], ולומר שהם שוחטין אפילו לכתחילה.

ותימה, שמלשוננו של התנא בסיום דבריו משמע איפכא, שנקט "ושחיטתן כשרה", ומשמע מהלשון הזה שכל אותם שהתרכבו מ"הכל שוחטין" אינם ראויים לכתחילה לשחיטה, אלא רק בדיעבד, אם שחטו, שחיטתן כשרה!?

זר, שאם כן, אין חידוש בנשים שכשרות לשחיטה יותר מבזרים, אלא שהוא פסול מיוחד על נשים, הנלמד ממה שאמרה תורה "בני אהרן" ולא בנות אהרן, וכמבואר בקידושין [דף לז], ולזה חידשה המשנה, שאעפ"י כן כשרות לשחיטה.

1. כתבו התוס', שיש חידוש כמה שנשים כשרות לשחיטה, משום שבשאר עבודות הן פסולות, אפילו אם הן כהנות. וכתב המנחת אברהם, שמבואר בדברי התוס', שפסול נשים כהנות לעבודה, אינו מטעם פסול